

Forfattere og Forlæggere, hvormed Forfatterne oftest vilde komme til kort, ligesom det er aldeles vist, at der er mangfoldige Tilfælde, f. Ex. naar der udgives en Bog med Bidrag af mange forskellige Forfattere, og naar nogen af disse samlede Bøker udgives, og da maa samles, ikke blot fra større Skrifter, der selvstændigt ere udgivne af ham, men ogsaa fra saadanne Bøger, hvori de kunne være spredte mellem andre Forfatteres Bøker, — der er mangfoldige Tilfælde, siger jeg, i hvilke det kun er et stilltende eller forudsat Samtykke fra den vedkommende Forlægger, der kan give Bæret til en saadan Disposition. Jeg troer altsaa, at en Lov, der gaaer ud paa at beskytte Forfatterens Ret, maa ikke betragte det som en Biting, at den, der har solgt et Manuskript, ikke har overdraget sin Ret til mere end den da foretagne Afbenyttelse. Hvis altsaa en Forlægger vil udgive et nyt Dplag, maa han have en ny Contract og betale et nyt Honorar, og omvendt behøver Forfatteren ikke Forlæggerens Samtykke eller, for at bruge et rigtigere Udtryk, hans Raade, for senere at kunne disponere over sit eget Landsproduct til et nyt Dplag eller en ny Udgave i en anden Reming, f. Ex. til en Udgave af sine samlede Bøker. — I § 4 er Retten som Forfatter overdraget ogsaa til Oversættere. Det troer jeg er Noget, der ikke kan være Tvivl om bør stee; jeg skal kun bemærke, at naar der staaer: og endelig den, der oversætter et trykt Skrift i et andet Sprog, saa veed jeg ikke, hvorfor der staaer saaledes. Det er jo en Selvfølge, at den, der maatte være kommen i Bestidelse af et Manuskript, hvoraf han oversætter, ikke blot maatte have samme Ret, men om muligt en endnu større. Derimod er der et Par andre Tilfælde, som forekomme mig overordentlig dunkle og temmelig lidt anvendelige paa vore Forhold her. De ere idetvivel gaaede over i

Udkastet fra Lybfland, hvor nogle enkelte større Forlagsetablissementer spille en ganske anderledes indgribende literair Rolle end den, der blot refererer sig til den mercantile Birtfomhed at kjøbe Manuskripter, besørg dem trykte og solgte. Jeg troer, at det vilde være overmaade vanskeligt at nævne Exempler, ved hvilke det var anvendeligt hos os, og at man vilde komme i en endnu større Forlegenhed, naar man skulde besørg en Mængde herhenhørende Spørgsmaal, f. Ex. med Hensyn til Erølevs Forfatterlexicon, om det her er Erølev eller Forlæggeren, der skal have den omhandlede Ret. Der er intet Spørgsmaal om, at Forlæggeren her har lagt en Plan, og at Erølev er engageret til at besørg denne gjenneført. Et andet Exempel, hvor Banskelligheden fremtræder, er et nyligt udkommet Skrift, der har megen Lighed med Wallings store og gode Handlinger. Den nuværende Udgiver, Bårfoed, er opfordret til at besørg en ny, forbedret Udgave efter en af Forlæggeren lagt Plan; men det er imidlertid bleven til en heel anden Bog. Noget Lignende fremtræder med Hensyn til Conversationslexica, Nytaarsgaver eller deslige. Her er det overmaade tvivlsomt, til hvem man skal henvende Retten som Forfatter. Det forekommer mig, at den, der staaer nævnet som Udgiver, gjør i Regelen ikke stort Andet, end at løbe endeel Grinder til dem, af hvem han kan vente Bidrag, men desuagtet kommer han ind under Udkastets Bestemmelser. Jeg har altsaa nogen Tvivl, om ikke denne Bestemmelse helst maa udgaae; men i alt Fald bør ikke blot de to Bestemmelser i § 4 slaaes sammen, men de bør ogsaa slaaes sammen med Bestemmelsen i § 6, hvor der tales om videnskabelige Instituter, lærde og andre Selskaber, der lade Skrifter udgive i Trykken.